

Papa i zdravlje

Slobodan Lang

Član Nacionalnog zdravstvenog vijeća

Cilj medicine nije vječni život. Ona se zalaže za unapređenje zdravlja, sprečavanje i liječenje bolesti, i kvalitetu života - za pojedinca i zajednicu. Čovjek treba da umre mlad što je kasnije moguće. Kao liječnik smatram da je Sveti Otac ostao zdrav do smrti.

Kroz 84 godine života, on je proživio fizički, mentalno, socijalno i duhovno pun život.

Prvi veći kontakt sa medicinom imao je u 60 godini života, nakon ranjavanja pri pokušaju atentata. U 71 godini je operiran zbog crijevnog tumora, a iste godine su se javili i prvi simptomi Parkinsonove bolesti. Idućih nekoliko godina se više puta povrijedio pri padovima, a sa 74 godine, zbog bolesti, nije prisustvovao Božićnoj misi. U 81 godini mu se javljaju jači simptomi artritisa, a u veljači 2005 odlazi u bolnicu i od tada traje stalna medicinska briga. Kroz cijelo vrijeme koristio je sve mogućnosti medicine i suočavao se s granicama njenih mogućnosti. Bolovao je od bolesti (Parkinson) koju medicina još ne zna ni spriječiti ni izliječiti, već samo može olakšati patnju. Kroz četvrt stoljeća Papa se sa dostojanstvom nosio sa teškom kroničnom bolesti, i u punoj mjeri pokazao duboki smisao patnje u ljudskom životu, dostojanstvu i vjeri. On je bez ikakvog prikrivanja cijelom svijetu pokazivao vlastitu patnju, bilo zbog ratova u svijetu bilo zbog nemogućnosti da sam progovori.

Ivan Pavao II je pokazao da starenje, bolest i patnja, nisu prepreka socijalnog sudjelovanja, odgovornosti i doprinosa. Odbio je odstupiti zbog starosti, i pokazao da patnja može direktno doprinijeti razumijevanju, promišljanju i vjeri. Sveti Otac nije obavljao posao već misiju i pokazivao smisao svakog čovjeka.

Zadnja dva mjeseca o sebi je govorio kao 'pacijentu među pacijentima' uz potpuno povjerenje u medicinu, a zadnjih nekoliko dana ocijenio je da su dosegnute granice mogućnosti medicinske tehnologije i opredijelio se za palijativnu skrb u vlastitom domu.

Za vrijeme rata bio sam višestruko i duboko povezan sa Svetim Ocem, u opkoljenom Dubrovniku, razaranom Mostaru, stvaranju bolnice u Novoj Biloj, molitve pred Ranjenim Kristom u Sarajevu, osobnom susreta u Zagrebu i Mariji Bistrici i prolaženjem Kalvarijom po ratištima Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Duboko sam svjestan pune dubine, neumornosti i djelotvornosti njegovog zalaganja za mir, ekumensko i međureligijsko razumijevanje. On je nastojao da prije ulaska u treće tisućljeće iskažemo vlastito žaljenje nad međusobnim zlom i nerazumijevanjem kroz stoljeća. Sve je to činio isključivo putem razuma i vjere, odbacujući svaku mržnju i nasilje, a oslanjajući se na strpljivost, upornost, mir, ljubav i vjeru. On je čovjek kojeg sam volio, učitelj od kojeg sam učio i lider kojeg sam slijedio.

Papa je pokazao i vrijednost starih ljudi i snagu pacijenata. Samoju Hrvatskoju i hrvatskom narodu je doprinio više od bilo kojeg stranog lidera kroz povijest.

Kako mu reći hvala. Mise, dane žalosti, zastave na pola koplja, davanje imena ulica i trgova, postavljanje kipova i javne prikaze ćemo dobro obaviti. Hrvatska je premala za otkrivanje uspješnog liječenja Parkinsona, ali nova znanja što prije primijeniti u pomoći našim bolesnicima, znajući da medicina košta i da nije cilj trošiti što manje već dapače što više, ali i kvalitetnije za zdravstvenu zaštitu. Hrvatska direktno može pokazati više poštovanja i razumijevanja za ulogu, prava i doprinosa starijih ljudi u društvu. Medicina i zdravstvena zaštita treba kao počast Ivanu Pavlu II snažno potaknuti jačanje palijativne skrbi u Hrvatskoju.

Drugog čovjek kao Ivan Pavao II danas nema, ali nismo sami, svaki pojedinačno, sami i zajedno s drugima možemo se zalagati za mir i dobro - stvarati i vjerovati.